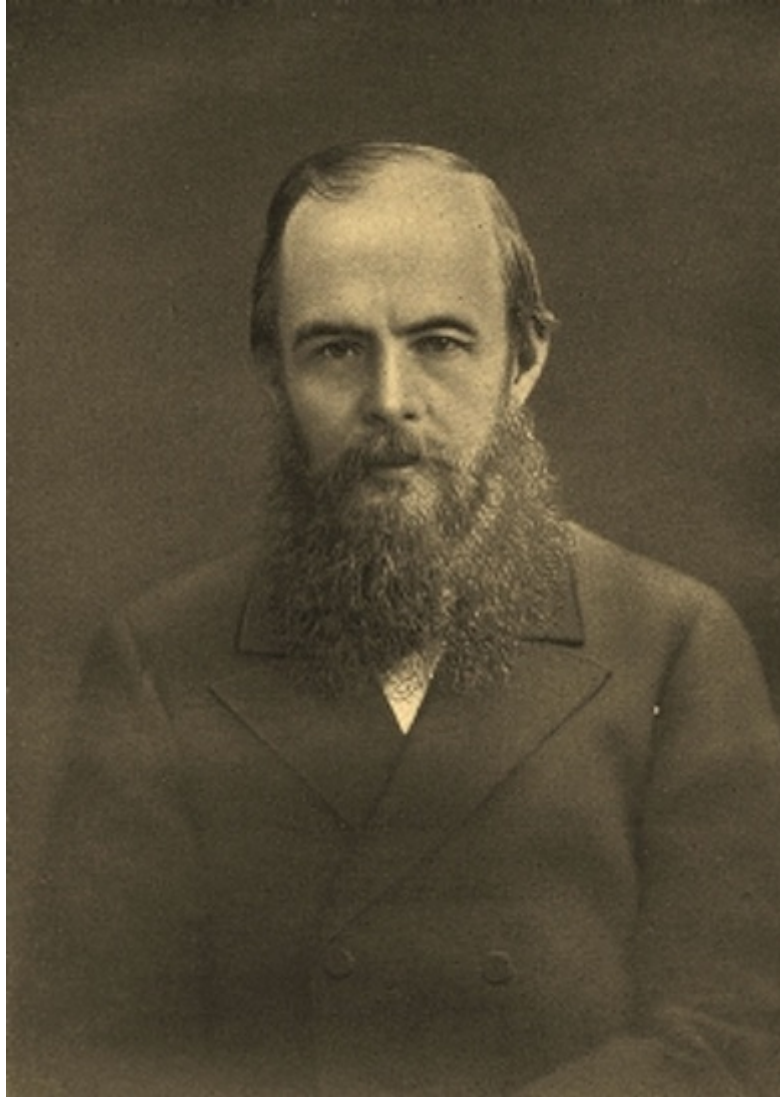
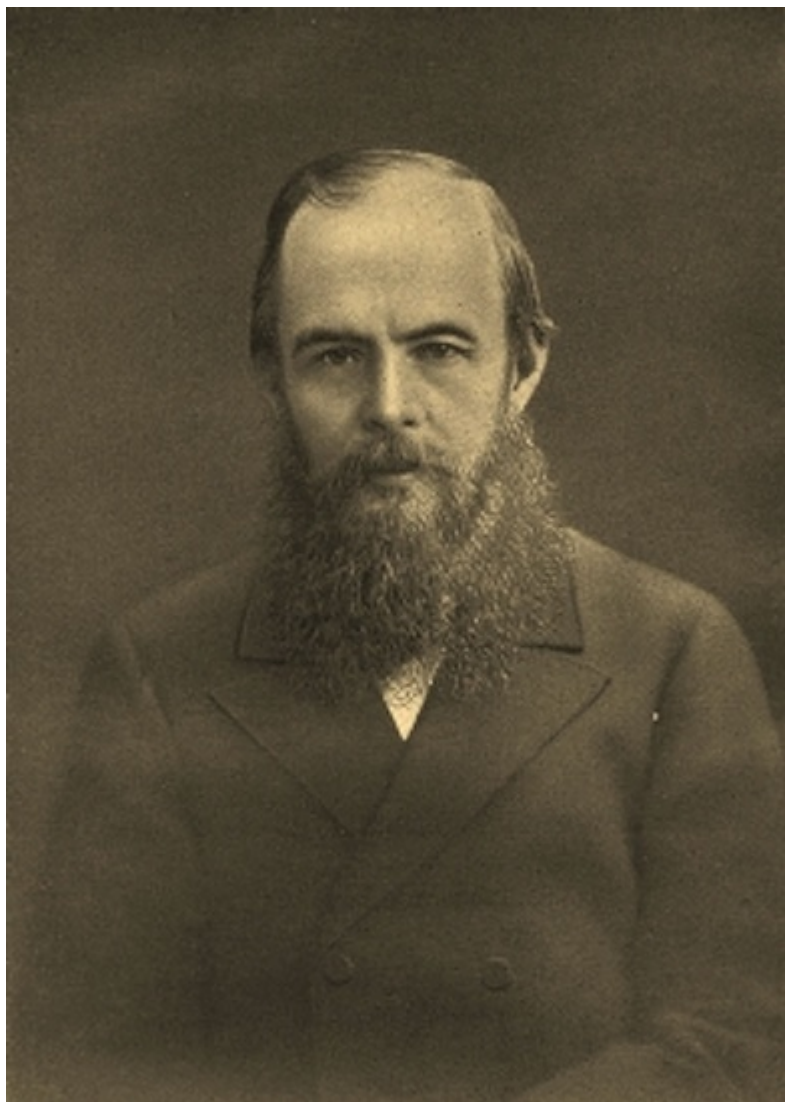

Με ποιόν τρόπο γνώρισε την πίστη ο Ντοστογιέφκυ (Αρχιμ.Θεοδόσιος Μαρτζούχος Ι. Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Να 'σαι είκοσι δύο χρονών και να 'σαι θανατοποινίτης! Να περιμένεις να σε κρεμάσουν! Η ζωή μπροστά γεμάτη ομορφιά και νειάτα και 'σένα να θέλουν να σε σκοτώσουν.

Και γιατί τέλος πάντων; Γιατί θέλησες να υπάρχει ισότητα και σωστό στην κοινωνία! Να μην υπάρχουν αφεντάδες και...δούλοι. Να 'μαστε όλοι ίσοι. Και να 'ναι όλα ίσια. Όχι στραβά κι ανάποδα.

Και να 'χεις κι αυτές τις κυρούλες εδώ τώρα στο τρένο που σε πάει στην εξορία! Τιμπούρια:

- «Πάρε αδερφέ ένα ευαγγέλιο».

Δώρο στο δίνουν! Να τις προσβάλλεις; Ρίξτο στην τσέπη, πες «ευχαριστώ» και φεύγα. Αυτό και κάνεις. Φεύγοντας όμως έμεινες μόνος σου στην φυλακή! Εσύ πολιτικός κατάδικος θανατοποινίτης και οι άλλοι ποινικοί κατάδικοι...κάθε καρδιάς καρύδι.

Εδώ καταλαβαίνεις στο πετσί σου την μοναξιά του πλήθους. Εδώ ζεις το ότι, την αποξένωση δεν την δημιουργούν τα χιλιόμετρα, αλλά η διάθεση. Ότι ο άνθρωπος γίνεται δικός σου όταν έχετε το ίδιο περιεχόμενο καρδιάς όχι την ίδια...στέγη. Ότι

η ζωή και στα είκοσι, γεμάτη νειάτα κι ομορφιά, είναι ανυπόφορη χωρίς αγάπη.

Τα καταλαβαίνεις...θυμώνεις...και καπνίζεις! Για να καθαρίσεις το τσιμπούκι σου κόβεις σελίδες από το ευαγγέλιο! Έτσι κι αλλιώς άχρηστο σου φαίνεται. Παπαδοκουβέντες!! Χα-χα! Να που σε κάτι φάνηκε χρήσιμο το δώρο των γυναικών!

Μαζεύουν οι μέρες και συ έχεις «σκίσει» όλο το κατά Ματθαίον και κατά Μάρκον καθώς και δεκατέσσερα κεφάλαια από τον Λουκά. Έχεις πλαντάξει. Μονοτονία, προσμονή θανάτου, τσιγάρο και...μαυρίλα. Βαριεστημένος αφόρητα: «Δε διαβάζω να δω τι λέει;» σκέφτεσαι και το ανοίγεις.

Κι «ανοίγει» η ζωή σου.

Ένας πατέρας που δεν ρωτάει «γιατί το 'κανες;». Μια αγκαλιά που ανοίγει πριν της το ζητήσεις. Μια αγάπη χωρίς όρους και όρια. Μια θυσία που βλέπει με στοργή τον άλλον.

Το δεκαπέντε κεφάλαιο του κατά Λουκάν είναι η ιστορία του άσωτου υιού η μάλλον του εύσπλαχνου πατέρα. Το ότι είμαι άσωτος το ξέρω. Αξία έχει που μαθαίνω ότι Αυτός δεν είναι αστυνόμος της ζωής μου, αλλά πατέρας που με αγαπά.

Αλλάζουν όλα. Αποχτούν νόημα. Τελειώνει η «ορφάνια». Δεν τρέχω και ζω, τζάμπα! Η ζωή γίνεται όμορφη όχι μόνο από τα νειάτα (υπήρχαν και πριν), αλλά κι από το νόημα που απόχτησε. Σε λίγο θα μας πεις: Ο άνθρωπος δεν θέλει μονάχα να ζει μα θέλει και να ξέρει γιατί ζει.

Πηγή: agiazoni.gr